

Program

for

Musikforeningens Ilte Konsert,

(4de Vokal- og Instrumental-Konsert),

som gives i Logens store Sal

Lørdag den 18de April 1874 Kl. 8—9¹/₂ Aften.

1. **Beethoven.** Sonate (Op. 47, A-Dur, Kreutzer til-egnet) for Piano og Violin. (Frøken **Agathe Backer** og Hr. **G. Bøhn**).
2. **J. P. E. Hnrtmann.** „Hilsen til Norge“, Kantate fra Studentermødet 1869, for Soli, Herrekor og Piano til 4 Hænder.
3. **H. Kjerulf.** Romancer.
 - a) Aftenstemning.
 - b) O, vidste du bare!
 - c) På Fjellet.
 (Frøken **Amunda Kolderup**).
4. **Chopin.** Fantasi (f-moll) for Piano Solo. (Frøken **Backer**).

NB. Koret er overtaget af Studentersangforeningen under Ledelse af Hr. Joh. D. Behrens.

Hilsen til Norge.

(P. Hansen.)

I. Kor.

Vær hilset, du Land med de grønklædte Dale,
med blånende Fjelde og skinnende Brær!
Vor flygtende Flok som den flygtige Svale
dig gjæster mod Våren, at skue dig nær.
Vær hilset du Folk med den mandige Ånd.
Vi kom forat trykke din trofaste Hånd,
vi kom forat vidne: vor Tanke og Tale
er knyttet til din med uløseligt Bånd!

Vor Fane har Ungbøgens vårgrønne Farve;
den viser os Vej, hvor den bæres foran.
Det Ungdommen er, som skal Fremtiden arve,
og vidtstrakte Grændser har Ønskernes Land:
Om Vejen er brydsom og Stien er trang,
os Vandringen korter vor frejdige Sang,
til Sommerfugl voxer den gråblege Larve,
mens Natten er lys og mens Dagen er lang!

II. Kvartet.

Det er de lyse Nætters Tid,
og Mørkets Magt er svunden,
og Dalen smiler mild og blid
af fagre Drømme bunden.

En Hvisken går igjennem Krat,
som vilde Birken sige,
hvad i den lyse Sommernat
den så i Drømmens Rige.

Nøkken slår sin Harpes Guld
til Takt af Fosseklangen,
men hist i Fjeldet underfuld
gjenlyder Huldresangen.

Og Huldrens Stemme har den Magt
at lokke og at drage,
er Svenden i dens Lænker lagt,
han vender ej tilbage.

O, skjønne Huldre, frist os ej,
dit Fjeld er stolt at skue;
men bort fra Fjeldet går vor Vej
til Slettens lave Tue.

Og lytted vi for længe til
din tryllerige Stemme
og Nøkkens tonefulde Spil, —
vi kunde Alting glemme.

III. Kor.

Men Livets Klokker os kalde bort,
 før Sommernatten forsvinder.
 Vort Vennestævne vorder kun kort,
 men rige ere dets Minder.
 Hvor vil de vækkes så mangen Gang
 og drage Hjærtet med Vælde,
 som Nøkkens Spil og som Huldrens Sang
 tilbage til de norske Fjelde!

Hvor Nornen har os vor Vandring lagt,
 ej ser det stirrende Øje;
 men Ungdomssindet det har en Magt,
 som ingen Modgang kan bøje.
 Og Ungdomssindet gjør ung påny,
 når Håret gråner af Ælde,
 thi vil vi mindes, mens Dage fly,
 vort Møde blandt de norske Fjelde!

Aftenstemning.

(B. Bjørnson.)

Prinsessen sad højt i sit Jomfrubur,
 Smågutten gik nede og blæste på Lur.
 Hvi blæser du altid? Ti stille du Små,
 det hefter min Tanke som vide vil gå,
 nu, når Sol går ned.

Prinsessen sad højt i sit Jomfrubur,
 Smågutten lod være at blæse på Lur.
 Hvi tier du stille? Blæs mere, du Små,
 det løfter min Tanke, som vide vil gå,
 nu, når Sol går ned.

Prinsessen sad højt i sit Jomfrubur,
 Smågutten tog atter og blæste på Lur.
 Da græd hun i Aften og sukkede ud:
 O sig mig, hvad er det mig fejler, min Gud!
 Nu gik Solen ned.

O, vidste du bare!

(B. Bjørnson.)

Jeg tør ikke tale til dig,
 du tør ikke se ned på mig.
 men altid så sidder du der,
 og altid spadserer jeg her.
 Imellem kan Tankerne listende fare,
 men Ingen tør spørge og Ingen tør svare.
 O, vidste du bare!

Dengang, du bestandig mig fandt,
da var du lidt kostbar iblandt.
Men nu, når jeg sjeldnere går
nu ser jeg, du ventende står.
To Øjne, to Øjne kan flette en Snare,
men den, som vil vid're får ta' sig ivare.
O vidste du bare!

Ja, dersom du anede Sligt,
jeg gik her og skrev dig et digt,
at netop det bølgende fløj
didop du står yndig og høj.
Men ser du, den Kundskab, den må vi nok spare,
jeg længer vil fare, dig Himlen bevare!
O, vidste du bare!

På Fjellet.

(K. Janson.)

Hu, hej! kor er det vel friskt og lett
upp på Fjellet!
her leiker Vinden i kâte Sprett
upp på Fjellet;
og Foten dansar og Augat ler,
og Hjærtat kvejkjande Hugnad ser
upp på Fjellet!

Kom upp, kom upp frå den trange Dal
upp på Fjellet.
her bles ein Blåster so frisk og sval
upp på Fjellet;
og Lidi skin utav Blomar full,
og Soli drys alt sit fagre gull
upp på Fjellet!

Å kjære Gutten min, kom til meg
upp på Fjellet!
eg sit så legntande etter deg
upp på Fjellet!
Kom, svalla med meg, til dat verd ljost,
då stryker Otten ifrå mit Brjost
her på Fjellet!

O, vidste du bare!

(B. Janson.)